

# Tre nye, glade Viser.

## En Kjærligheds-Visse.

Jeg skriver et Brev udaf Kjærlighed stor  
Dg sender det hen hvor min Elskede bor.  
Jeg beder, hun venter et Aar eller to,  
Til Skibet blir færdig at seile mod Nord.

2. Husker du hvad vi talte med mundtlige Ord,  
Dengang du bortreiste og langt fra mig drog,  
De Ord, som vi talte til Slutning var,  
Jeg skulde hjemkomme for at trolove dig.

3. Jeg ser dig i Tanken, hvor jeg end er,  
Baade Dag og Nat jeg haver dig kjær,  
Om Dagen tænker jeg stedsse paa dig,  
Om Natten i Drømme forsthyrer du mig.

4. Der findes vel mange af Falskheden stor,  
Du tager en anden og glemmer dit Ord.  
Tro ikke, min Pige, at jeg glemmer dig,  
Skjønt ingen det tænkte og viste om mig.

5. O, havde jeg Vinger, o, var jeg en Mand,  
Da skulde jeg fly over ~~Se~~, over Land,  
Da skulde jeg flybe hen til dig, min Ven,  
At vi kunde samles med Glæde igjen.

### Den Overgivne.

Min Ven, du har gjort Nar af mig,  
Jeg, som saa inderlig har elsket dig.  
Du reddet har mit Liv fra Havets Nød,  
Som saa nære havde bli't min Død.

2. Jeg ved, jeg havde Kjærlighed til dig,  
Hvor mange Taarer havde slyt fra mig,  
Men naar du var saa utro imod mig,  
Jeg ingen Kjærlighed har mer for dig.

3. Nu er du gift og det for evig Tid,  
Liv lykkelig! det vil jeg ønske dig;  
Min Glæde er alt med min Harmoni,  
Men ofte gaar jeg med i Sværmeri.

4. Alt hør, Sofie, kom og se herhen,  
Om jeg nu ret og godt har brugt min Pen;  
Thi Sangen digtet er i Nattens Stund,  
Dg det var nære ved Gibraltar's Sund.

5. Alt hør, min Ven, jeg kan ei glemme dig;  
Glem du i Nattens Mørke ikke mig.  
Naar Svanen klager sig paa fjerne D,  
Da seiler jeg ud paa den vilde Sjø.

6. Jeg er saa mange hundred' Mil fra dig,  
Men tro, min Tanke stadigt er hos dig.  
Naar Habet slynger Skibet imod Land,  
Da ønsker jeg at hvile i din Favn.

7. Du narred' mig at seile langt fra dig,  
For at du skulde stilles ifra mig;  
Jeg var knapt borte fire Maan'ders Tid,  
Førend du skrev et Affkebsbrev til mig.

8. Glem ikke mig, jeg glemmer aldrig dig;  
Omend du var saa utro imod mig;  
Gud styrer selv Alt efter sit Behag,  
Dg derfor lever jeg endnu idag.

9. Jeg vil saa gjerne skrive mer til dig,  
Men Natten er saa mørk og kold for mig,  
Dg Skibet slynger sig mod Himlen op,  
Dg derfor maa jeg lægge Penen bort.

10. Det er det sidste Brev, jeg sender dig,  
Dg tag det, til et Minde efter mig.  
Jeg skriver aldrig mer til dig, min Ven,  
Maaffe vi træffes op i Himmelen.

11. Fald i Wisens Digter kjende gad,  
Saa er det Gustaf ifra Stockholms Stad,  
Han var forlobet udi tre Mars Tid,  
Men siden gjorde hun det rent forbi.

### Den glade Tid.

Den glade Tid er nu rent forsvundet,  
O, hvilken Glæde nød jeg ei hos Dig;  
∴ Alt er — hvad har jeg derved vundet? —  
Alene Sorgen, Sabnet bor hos mig.

2. Sig, Englebilled'! skal Du ifra mig rykkes,  
Har jeg fortjent saa haard en Dom af Dig?  
∴ O, Gud forlad! til Dig kan aldrig lykkes  
Den Glæde her, som Du berøbet mig.

3. At, om jeg havde mindste Fugels Vinge,  
Dg derfor ene kunde til Dig gaa,  
∴ Ja tusind Kysser vilde jeg Dig bringe  
Dg nogle fler kunde Du vel saa.

4. Naar Andre gaa til Dands om Sommerfvelben,  
Saa maa jeg ene med min Smerte gaa,  
∴ Med Sorg betragte her de gamle Stellen  
Dg trostløs der vi før var glade To.

5. Dg Du i mig ei mer Din Ege finder.  
Dig inderlig og høit vurdere skal,  
∴ Dg vil tilsidst, naar Haabet for mig svinder,  
Som Fhgtning fly til en affides Dal.

6. Der vil jeg da min Daarskab tidt begræde,  
Den Kjerlighed, jeg ei var værd at saa,  
∴ Sig Englebilled', har jeg røvet dig din Glæde,  
Om Du er kold, jeg dog dig elste maa.